

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu uregulowania państwa członkowskiego, takiego jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym wypłata wynagrodzenia przez spółkę będącą rezydentem na rzecz spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim podlega co do zasady pobraniu podatku u źródła, o ile umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarta między tymi dwoma państwami członkowskimi nie stanowi inaczej, jeżeli uregulowanie to nakłada na spółkę będącą rezydentem, która nie pobierze tego podatku ani nie zapłaci go organom podatkowym pierwszego państwa członkowskiego, obowiązek zapłaty niepodlegających zwrotowi odsetek za zwłokę za okres od dnia upływu terminu zapłaty podatku dochodowego do dnia, w którym spółka niebędąca rezydentem wykaże, że przesłanki pozwalające na zastosowanie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania są spełnione, mimo że zgodnie z tą umową spółka niebędąca rezydentem nie jest zobowiązana do zapłaty podatku w pierwszym państwie członkowskim w ogóle lub jego wysokość jest niższa niż podatek normalnie należny na mocy prawa podatkowego tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Serin Alheto / Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

(Sprawa C-585/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 12 – Wykluczenie możliwości uzyskania statusu uchodźcy – Osoby zarejestrowane przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) – Istnienie „kraju pierwszego azylu”, w przypadku uchodźcy z Palestyny, w strefie działania UNRWA – Wspólne procedury udzielania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Pełne rozpatrzenie ex nunc – Zakres uprawnień sądu pierwszej instancji – Badanie przez sąd potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej – Badanie podstaw niedopuszczalności]

(2018/C 328/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Serin Alheto

Strona pozwana: Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Sentencja

1) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony w związku z art. 10 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez osobę zarejestrowaną przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) wymaga zbadania kwestii, czy osoba ta rzeczywiście korzysta z ochrony lub pomocy ze strony tej Agendy, o ile wniosek ten nie został wcześniej odrzucony z powodu niedopuszczalności lub w oparciu o podstawę wykluczenia inną niż ustanowiona w art. 12 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze dyrektywy 2011/95.

- 2) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako os[ób], które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony i art. 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że:
- stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje podstawy zaprzestania stosowania zawartej w tych przepisach podstawy wykluczenia ze statusu uchodźcy lub nieprawidłowo ją transponuje;
 - są one bezpośrednio skuteczne;
 - mogą one być stosowane, nawet jeżeli osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej wprost się do nich nie odwołała.
- 3) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego rozpoznający w pierwszej instancji skargę na decyzję w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej ma obowiązek uwzględnienia zarówno tych okoliczności faktycznych i prawnych – takich jak możliwość zastosowania w sytuacji wnioskodawcy art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 – które organ, który wydał tę decyzję, miał obowiązek lub możliwość uwzględnić, jak i tych, które wystąpiły po wydaniu rzeczony decyzji.
- 4) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że wymóg pełnego rozpatrzenia *ex nunc* zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych, może również obejmować podstawy niedopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wskazane w art. 33 ust. 2 tej dyrektywy, jeżeli pozwala na to prawo krajowe, oraz że – w wypadku gdy sąd rozpoznający skargę rozważa zbadanie podstawy niedopuszczalności, która nie została zbadana przez organ rozstrzygający – powinien on przesłuchać wnioskodawcę w celu umożliwienia mu przedstawienia, w języku, którym ten włada, jego stanowiska w kwestii możliwości zastosowania rzeczony podstawy w jego osobistej sytuacji.
- 5) Artykuł 35 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że osoba zarejestrowana przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) powinna być uważana – jeżeli korzysta ona z rzeczywistej ochrony lub pomocy ze strony tej Agendy w państwie trzecim, które nie odpowiada terytorium, na którym ma ona zwykle miejsce zamieszkania, lecz wchodzącym w skład obszaru działania tej Agendy – za osobę korzystającą z wystarczającej ochrony w tym kraju trzecim w rozumieniu tego przepisu, jeżeli państwo to:
- zobowiązuje się do readmisji zainteresowanego po opuszczeniu przez niego terytorium tego państwa w celu ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii Europejskiej oraz
 - uznaje rzeczony ochronę lub pomoc ze strony UNRWA i przystępuje do zasady *non-refoulement*, umożliwiając w ten sposób zainteresowanemu bezpieczne przebywanie na swoim terytorium, w godnych warunkach życia i tak długo, jak długo wymagać tego będzie ryzyko grożące na terytorium zwykłego miejsca zamieszkania.
- 6) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że nie wprowadza on wspólnych norm proceduralnych odniesieniu do kompetencji do wydania nowej decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej po uchyleniu przez sąd rozpoznający skargę pierwotnej decyzji wydanej w sprawie tego wniosku. Jednak konieczność zapewnienia skuteczności (*effet utile*) art. 46 ust. 3 tej dyrektywy oraz skuteczności środka prawnego zgodnie z art. 47 karty wymaga, by w wypadku przekazania akt organowi quasi sądowemu lub administracyjnemu, o którym mowa w art. 2 lit. f) rzeczony dyrektywy, nowa decyzja została wydana w krótkim terminie i była zgodna z oceną zawartą w wyroku uchylającym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 13.2.2017.